

Receiving Payment for Teaching Torah

שמות פרשת בשלח פרק טז

(ד) וַיֹּאמֶר יְקֹזֵק אֶל מֹשֶׁה הַנְּבִי מִמְטִיר לָכֶם לֶחֶם מִן הַשָּׁמַיִם וַיֵּצֵא הָעָם וַיִּלְקְטוּ דָבָר יוֹם בְּיוֹמוֹ לְמַעַן אֲנֹסְנוּ הַיֵּלֶךְ בְּתוֹרַתִי אִם לֹא: (ה) וְהָיָה בַּיּוֹם הַשְּׁשִׁי וְהִכִּינוּ אֶת אֲשֶׁר יִבְיָאוּ וְהָיָה מִשְׁנֵה עַל אֲשֶׁר יִלְקְטוּ יוֹם יוֹם:

רש"י שמות ט"ז:

דבר יום – צורך אכילת היום ילקטו ביומו, ולא ילקטו היום לצורך מחר.
למען אנסנו – כי אנסנו.

הילך בתורת – אם ישמרו מצות התלויות בו: שלא יותירו ממנו ולא יצאו בשבת ללקוט.

רמב"ן שם

למען אנסנו הילך בתורת – אם ישמרו מצות התלויות בו שלא יותירו ממנו ולא יצאו בשבת ללקוט. לשון רבינו שלמה.

ואינו נכון. אבל הוא כמו שאמר: המאכילך מן במדבר אשר לא ידעון אבותיך למען ענותך ולמען נסותך להטיבך באחריתך (דברים ח':ט"ז). כי נסיון הוא להם שלא יהיה בידם מזון, ולא יראו להם עצה במדבר רק המן, שלא ידעו מתחלה מה הוא, ולא שמעו מאבותם, ויורד להם דבר יום ביומו וירעבו אליו, ועם כל זה שמעו ללכת אחרי השם לא מקום לחם. וככה אמר להם עוד: וזכרת את כל הדרך אשר הוליכך י"י אליך זה ארבעים שנה במדבר למען ענותך לנסותך לדעת את אשר בלבבך התשמור מצותיו אם לא (דברים ח':ב'). כי היה יכול להוליכם בדרך הערים אשר סביבותיהם והוליכם במדבר נחש שרף ועקרב (דברים ח':ט"ו), ושלא יהיה להם לחם רק מן השמים דבר יום ביומו. לנסותם ולהטיב להם באחרונה, שיאמינו בו לעולם.

מכילתא דרבי ישמעאל בשלח - מסכתא דויהי פתיחתא

ד"א כל שכן לא הביאן הקב"ה דרך פשוטה לארץ ישראל אלא דרך המדבר אמר הב"ה אם אני מביא עכשיו את ישראל לארץ מיד מחזיקים אדם בשדהו ואדם בכרמו והם בטלים מן התורה, אלא אקיפם במדבר ארבעים שנה שיהיו אוכלין מן ושותין מי הבאר והתורה נבללת בגופן, מכאן היה ר' שמעון בן יוחאי אומר לא ניתנה התורה לדרוש אלא לאוכלי המן

שמות פרשת בשלח פרק טז

(לג) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל אֶהֱרֹן קַח צְנֻצֹת אַחַת וְתֵן שָׁמָּה מֵלֵא הָעֹמֵר מִן וְהִנַּח אֹתוֹ לְפָנַי יְקֹזֵק לְמִשְׁמַרְתְּ לְדֹרֹתֵיכֶם: (לד) כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְקֹזֵק אֶל מֹשֶׁה וַיִּנְיַחְהוּ אֶהֱרֹן לְפָנַי הָעֵדֶת לְמִשְׁמַרְתְּ: (לה) וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל אָכְלוּ אֶת הָמֶן אַרְבָּעִים שָׁנָה עַד בָּאָם אֶל אֶרֶץ נוֹשֶׁבֶת אֶת הָמֶן אָכְלוּ עַד בָּאָם אֶל קִצֵּה אֶרֶץ כְּנָעַן:

מכילתא דרבי ישמעאל בשלח - מסכתא דויסע פרשה ה

ויאמר משה אל אהרן קח צנצנת אחת, איני יודע של מה היא אם של כסף היתה או של ברזל או של עופרת או של נחשת או של בדיל ת"ל צנצנת, לא אמרתי אלא דבר שהוא מציץ מחברו, אי אתה מוצא אלא כלי חרס: "ותן שמה מלא העומר מן והנח אותו לפני ה' למשמרת לדורותיכם," רבי יהושע אומר לאבות, רבי אלעזר המודעי אומר לדורות, רבי אליעזר אומר לימות ירמיה הנביא, שבשעה שאמר ירמיה לישראל מפני מה אין אתם עוסקין בתורה? אמרו לו במה נתפרנס, באותה שעה הוציא להם צלוחית של

מן ואמר להם הדור אתם ראו דבר ה' וגו' (ירמיה ב לא) אבותיכם שהיו עוסקים בתורה ראו במה נתפרנסו אף אתם אם תעסקו בתורה הקדוש ברוך הוא יפרנסכם מזה וזה אחד משלשה דברים שאלוהו עתיד להעמיד לישראל צלוחית המן וצלוחית של מי נדה וצלוחית של שמן המשחה ויש אומרים אף מקלו של אהרן שקדיו ופרחיו שנ' השב את מטה אהרן (במדבר יז כה).

שולחן ערוך אורח חיים א:ה

טוב לומר פֶּרֶשֶׁת הַעֲקֵדָה וּפְרֶשֶׁת הַמֶּן וְעֶשְׂרֵת הַדְּבָרוֹת וּפְרֶשֶׁת עוֹלָה וּמִנְחָה וְשְׁלֵמִים וְחֻטָּאת וְאִשָּׁם.

משנה ברורה שם ס"ק יג

ופרשת המן, כדי שיאמין שכל מזונותיו באין בהשגחה פרטית, וכדכתיב: "המרבה לא העדיף והממעט לא החסיר", להורות שאין ריבוי ההשתדלות מועיל מאומה. ואיתא בירושלמי ברכות: כל האומר פרשת המן, מובטח לו שלא יתמעטו מזונותיו.

מסכת בכורות כ"ט.

מתני': הנוטל שכרו לדון דיניו בטילים להעיד עדותיו בטילין להזות ולקדש מימיו מי מערה אפרו אפר מקלה.

אם היה כהן מטמאהו מתרומתו מאכילו ומשקו וסכו ואם היה זקן מרכיבו על החמור ונותן לו שכרו כפועל. **גמ'**: מנהני מילי? אמר רב יהודה אמר רב דאמר קרא {דברים ד:ה'} "ראה למדתי אתכם וגו'" מה אני בחנם אף אתם בחנם.

תניא נמי הכי "כאשר צוני ה' אלהי", מה אני בחנם אף אתם בחנם, ומנין שאם לא מצא בחנם שילמד בשכר תלמוד לומר {משלי כ"ג:ג} אמת קנה ומנין שלא יאמר כשם שלמדתיה בשכר כך אלמדנה בשכר תלמוד לומר אמת קנה ואל תמכור.

מסכת נדרים ל"ה:

מתני': ותורם את תרומתו ומעשרותיו לדעתו ומקריב עליו קיני זבין קיני זבות קיני יולדות חטאות ואשמות ומלמדו מדרש הלכות ואגדות אבל לא ילמדנו מקרא, אבל מלמד הוא את בניו ואת בנותיו מקרא.

מסכת נדרים ל"ז.

מאי שנא מדרש דלא דכתיב {דברים ד:י"ד} "ואותי צוה ה' בעת ההיא ללמד אתכם", וכתוב {דברים ד:ה'} "ראה למדתי אתכם חוקים ומשפטים כאשר צוני ה'", מה אני בחנם אף אתם נמי בחנם, מקרא נמי בחנם. רב אמר, שכר שימור, ורבי יוחנן אמר שכר פיסוק טעמים.

(מסכת נדרים ל"ח.)

אמר רבי חמא בר' חנינא לא העשיר משה אלא מפסולתן של לוחות שנאמר "פסל לך שני לוחות אבנים כראשונים" {שמות ל"ד:א'} פסולתן שלך יהא.

משנה אבות ד:ה'

רבי ישמעאל בנו אומר, הלומד תורה על מנת ללמד, מספיקין בידו ללמד וללמד. והלומד על מנת לעשות, מספיקין בידו ללמד וללמד לשמר ולעשות. רבי צדוק אומר, אל תעשם עטרה להתגדל בהם, ולא קרדם

לחפר בהם. וכן היה הלל אומר, ודאשתמש בתגא, חלף. הא למדת. כל הנהנה מדברי תורה, נוטל חייו מן העולם.

ר' עובדיה מברטנורא שם

ולא קרדום לחפר בהם. ולא תלמד תורה כדי לעשות ממנה מלאכה שתתפרנס בה, כמו קרדום לחפר בה, שהעושה כן מועיל בקדשתה של תורה וחיב מיתה בידי שמים כמי שנהנה מן ההקדש. ומלמדי תינוקות נוטלין שכר שמור התינוקות בלבד, שמשמרין אותן שלא יפגעו ויזיקו, ושכר פסוק טעמים, שאין הרב חיב לטרח וללמד לתלמידים פסוק הטעמים. אבל שכר למוד אסור לטל, דכתיב (דברים ד) ואותי צוה ה' בעת ההיא ללמד אתכם חקים ומשפטים כאשר צוה ה' אלהי, מה אני בחנם, אף אתם בחנם.

מסכת נדרים ס"ב.

ר' טרפון אשכחיה הוא גברא בזמן שהוקפלו המקצועות דקאכיל אחתיה בשקא ושקליה ואמטייה למשדיה בנהרא אמר לו אוי לו לטרפון שזה הורגו שמע ההוא גברא שבקיה וערק אמר רבי אבהו משום ר' חנניה בן גמליאל כל ימיו של אותו צדיק היה מצטער על דבר זה אמר אוי לי שנשתמשתי בכתרה של תורה.

ואמר רבה בר בר חנה אמר ר' יוחנן כל המשתמש בכתרה של תורה נעקר מן העולם קל וחומר ומה בלשצר שנשתמש בכלי קודש שנעשו כלי חול שנאמר {יחזקאל ז':כ"ב} ובאו בה פריצים וחיללוה כיון שפרצום נעשו חול נעקר מן העולם דכתיב {דניאל ה':ל'} בה בליליא קטיל בלשצר המשתמש בכתרה של תורה שהוא חי וקיים לעולם על אחת כמה וכמה.

ורבי טרפון כיון דכי אכיל דהוקפלו רוב המקצועות הוה אמאי צעריה ההוא גברא משום דהווא הווא גנבי ליה ענבי כולה שתא וכיון דאשכחיה לר' טרפון סבר היינו דגנבן אי הכי אמאי ציער נפשיה משום דרבי טרפון עשיר גדול הוה והוה ליה לפייסו בדמים.

שולחן ערוך יורה דעה של"ו:ב

הרופא, אסור לטל שכר החכמה ולמוד, אבל שכר הטרח והבטלה, מתר.

ש"ך יורה דעה שם

(ד) אסור כו' – דאבידת גופו היא ורחמנא אמרה והשבותו לו לרבות אבידת גופו.
(ה) והלימוד – כלומר שלומד הרופא לחולה או להמתעסק עמו שיעשה לרפואתו כך וכך.

שולחן ערוך יורה דעה רמ"ה:ו

היה מנהג בעיר שלוקח מלמד תינוקות שכר, חיב ללמודו בשכר עד שיקרא תורה שבכתב כלה. ואינו חיב ללמודו, בשכר, משנה וגמרא. והני מלי דלא אפשר, דדחיקא ליה שעתא, אבל אם אפשר ליה, מצוה לאגמוריה משנה וגמרא, הלכות ואגדות.

שולחן ערוך יורה דעה רמ"ה:ה

מקום שנהגו ללמד תורה שבכתב בשכר, מתר ללמד בשכר, אבל תורה שבעל פה אסור ללמד בשכר. לא מצא מי שילמדנו בחנם, ילמד בשכר. ואף על פי שהצרך ללמד בשכר, לא יאמר: כשם שלמדתי בשכר כך אלמד בשכר, אלא ילמד לאחרים בחנם. ומה שנהגו האדנא ללמד הכל בשכר, אם אין לו במה להתפרנס, שרי, ואפלו יש לו, אם הוא שכר בטלה דמוכח, שמניח כל עסקיו ומשאו ומתנו, שרי.

{נְקַל חֲדוּשֵׁי סוֹפְרִים, דְּהִינּוּ מֵה שְׁנֵתֶקֶן מִדְּרַבָּנָן, מִתֵּר לִטּוֹל שֶׁכֶר לְלַמְדוֹ (הִגְהוֹת מִיְמוֹנֵי פְּרָק א').}

גנת אגוז סימן מ"ט

ומזה הבין הר"ר שמחה (הובאו דבריו בהגהמי"י פ"א מהל' ת"ת, אות ה') דרך אסור ליטול שכר עבור מה שמלמדים דינים דאורייתא אך עבור לימוד דינים דרבנן מותר ליטול שכר. וכן הובא להלכה (ברמ"א ליו"ד סי' רמ"ו ס"ה).

ושמעתי מכב' מו"ר הגרי"ד סאלאוויטשיק ז"ל שיש מקום גדול לדון בקולא זו ולומר דאף דחובת הגברא לקיים הדינים דרבנן אינה אלא מדרבנן ואשר בגלל כן קיי"ל שיש לפעמים אפשרות להקל בספיקא דרבנן מכ"מ עצם ההלכות שחידשו החכמים מהוות חלק עצמי מהחפצא של התושבע"פ מדאורייתא והלומד כל אותן ההלכות דרבנן י"ל שמקיים בזה מ"ע דאורייתא דת"ת ושפיר י"ל שהמלמד דינו כמלמד הלכה דאורייתא, ואסור לו ליטול שכר עבור זה, יותר מאשר שכר בטלה. עכת"ד.

שולחן ערוך יורה דעה רמ"ו:כ"א

אין דברי התורה מתקיימים במי שמתרפה עצמו עליהם, ולא בלומדים מתוך עדון ומתוך אכילה ושתיה, אלא במי שממית עצמו עליה ומצער גופו תמיד, ולא יתן שנה לעיניו ותנומה לעפעפיו.

{הגה: לא יחשב האדם לעסק בתורה ולקנות עשר נכבוד עם הלמוד, כי מי שמעלה מחשבה זו בלבו אינו זוכה לכתרה של תורה, אלא יעשה תורתו קבע ומלאכתו עראי, וימעט בעסק ויעסק בתורה. ניסיר תענוגי הזמן מלבו ויעשה מלאכה כל יום כדי חזיו, אם אין לו מה יאכל, ושאר היום והלילה יעסק בתורה. ומעלה גדולה למי שמתפרנס ממעשה ידיו, שגאמר: יגיע כפיו כי תאכל וגו' (תהלים קכח), כל המשים על לבו לעסק בתורה ולא לעשות מלאכה להתפרנס מן הצדקה, הרי זה מחלל השם ומבזה התורה, שאסור להנות מדברי תורה. וכל תורה שאין עמה מלאכה, גורכת עון וסופו ללסטם הבריות (לשון הטור). וכל זה בבריא ויכול לעסק במלאכתו או בדרך ארץ קצת ולהחיות עצמו (רבנו יונה ורבנו ירוחם נתיב ב' וכן כתב הרמ"ה). אבל זקן או חולה. מתר להנות מתורתו ושיספקו לו (לכ"ע).

ויש אומרים דאפילו בבריא מתר (בית יוסף בשם תשובת רשב"ץ). ולכן נהגו בכל מקומות ישכאל שהרב של עיר יש לו הכנסה וספוק מאנשי העיר, כדי שלא יצטרך לעסק במלאכה בפני הבריות ויתבזה התורה בפני ההמון (אברבנאל בפרוש מסכת אבות). ודוקא חכם הצריך לזה, אבל עשיר, אסור.

ויש מקלין עוד לומר דמתר לחכם ולתלמידיו לקבל הספקות מן הנותנים כדי להחזיק ידי לומדי תורה, שעל ידי זה יכולין לעסק בתורה ברוח. ומכל מקום מי שאפשר לו להתפרנס היטב ממעשה ידיו ולעסק בתורה. מדת חסידות הוא ומתת אלהים היא. אך אין זה מדת כל אדם. שאי אפשר לכל אדם לעסק בתורה ולהחכים בה ולהתפרנס בעצמו (גם זה בתשובה הנזכרת).

וכל זה דשרי הינו שנוטל פרס מן הצבור או הספקה קבועה, אבל אין לו לקבל דורות מן הבריות. והא דאמרינן: כל המביא דורון לחכם כאלו מקריב בכורים, הינו בדורות קטנים שכן דרך בני אדם להביא דורון קטן לאדם חשוב, אפלו הוא עם הארץ (רבנו ירוחם בשם רבנו יונה).

ושרי לתלמיד חכם למטעם מידי מהוראתו, כדי לבכר הוראתו, אבל לקח מתנה דבר חשוב ממה שהתיר, אסור (הגהות אשר"י פ"ק דע"א). ודאשתמש בתגא חלף (הג"מ וסמ"ג).

ויש אומרים דזהו המשתמש בשמות (שם בשם אבות דר' נתן).

ומתר לצרבא מרבנן לאודועי נפשיה באתרא דלא ידעי ליה (בבב"ב דף ס"ב וסמ"ג והג"מ שם ות' רשב"א סי' פ"ד), אם צריך הוא לכך.

ש"ך יורה דעה שם

ויש אומרים דאפילו בבריא כו' מותר ולכן נהגו כו' – עיין בכסף משנה פ"ג מהלכות תלמוד תורה האריך לדחות דברי הרמב"ם והאריך להביא ראיות להמתירין, והב"ח כתב גם הבית יוסף סתם דבריו ולא פירש הדחיות לראיות הרמב"ם גם לא הראה מקום הראיה כו' ובאמת אע"פ שלא ביארו בבית יוסף כתבו בביאור בכ"מ וסיום דבריו שם הכלל העולה שכל שאין לו ממה להתפרנס מותר ליטול שכרו ללמד בין מהתלמידים עצמם בין מהצבור. אחרי הודיע ה' אותנו את כל זאת אפשר לומר שכוונת רבינו כן הוא שאין לאדם לפרוק עול מלאכה מעליו כדי להתפרנס מן הבריות כדי ללמוד אבל ילמוד מלאכה המפרנסת אותו ואם תספיקנו מוטב ואם לא תספיקנו יטול הספקתו מהצבור ואין בכך כלום, ואפילו נאמר שאין כן דעת הרמב"ם אלא כנראה מדבריו בפירוש המשנה הא קי"ל כל מקום שהלכה רופפת בידך הלך אחר המנהג וראינו כל חכמי ישראל קודם זמן רבינו ואחריו נוהגין ליטול שכרם מהצבור, וגם כי נודע שהלכה כדברי רבי' בפ"י המשנה אפשר שהסכימו כן כל חכמי הדורות משום עת לעשות לה' הפרו תורתך שאלו לא היה פרנסת הלומדים והמלמדים מצויה לא היו יכולין לטרוח בתורה כראוי והיתה התורה משתכחת חס ושלום ובהיותה מצויה יוכלו לעסוק ויגדיל תורה ויאדיר ע"כ. וגם מהרש"ל פרק אלו טרפות סי' ט' כתב להחזיק המנהג ומסיק ואמת שאם לא כן כבר היתה בטלה תורה מישראל כי אי אפשר לכל אדם לעסוק בתורה ולהחכים בה וגם להתפרנס ממעשה ידיו. ועוד אני אומר מי שהוא בעל ישיבה ומרבין תורה ברבים וצריך עתים קבועים מחולקים חציה לו וחציה לאחרים ואי אפשר לו שילך מביתו כי אם לדבר מצוה עון הוא בידו אם לא יקבל מאחרים אפילו יודע מלאכה וחכמה שיוכל ליגע בה ולהרויח כדי לפרנס את ביתו בוז יבוזו לו באהבת התורה ולומדיה כי אי אפשר שיבטל מלמודו אכן אם יש לו ממון כבר המספיק לו להחיות את עצמו ולהלות ברבית והדומה לו שאין ביטול תורה כלל אז עון הוא בידו ליהנות משל צבור אלא יגיע כפו יאכל ומה שמקבל מהצבור יוציא להוצאות תלמוד תורה גם מחויבים הקהל ליקח מן החכם את מעותיו ולהרויח בהם ע"כ. וכן הב"ח האריך בהתרות אלו.

שו"ת אגרות משה יורה דעה חלק ב סימן קטז

בענין קבלת פרס לפרנסתם מהכוללים כדי שיוכלו להתגדל בתורה ט"ז אלול תשכ"ד. מע"כ ידידי מר אהרן יהושע דאראבנער שליט"א.

הנה בדבר ת"ח הרוצים להתעסק בתורה ולהחכים בה בידיעת התורה בכמותה ואיכותה ונהנים לפרנסתם ממה שנוטלים פרס בכוללים וכן הרבנים הנוטלים פרס והמלמדים עם תלמידים וראשי הישיבות הנוטלים פרס לפרנסתם אם שפיר עבדי או שיש מה להרהר אחר זה ויהיה מדת חסידות שלא להתפרנס מזה אלא ממעשה ידיו. הנה ודאי שפיר עבדי דכן איפסק ברמ"א יו"ד סימן רמ"ו סעיף כ"א שאפילו בריא מותר ומותר לחכם ולתלמידיו לקבל הספקות מן הנותנים כדי להחזיק ידי לומדי תורה שע"ז יכולין לעסוק בתורה בריוח. והש"ך סק"כ הביא אף מהכ"מ שפסק כן אפילו אם נימא שאין כן דעת הרמב"ם משום שכל חכמי ישראל קודם זמן רבנו ואחריו נוהגין ליטול שכרם מהצבור, ואף אם לדינא הלכה כרמב"ם הסכימו כן חכמי הדורות משום עת לעשות לה' הפרו תורתך שאילו לא היה פרנסת הלומדים והמלמדים מצויה לא היו יכולין לטרוח בתורה כראוי והיתה התורה משתכחת מישראל ובהיותה מצויה יוכלו לעסוק ויגדיל תורה ויאדיר והוא לשון הכ"מ בפ"ג מת"ת ה"י בסופו. וכן הביא ממהרש"ל שכתב ואמת שאם לא כן כבר היתה בטלה תורה מישראל כי א"א לכל אדם לעסוק בתורה ולהחכים בה וגם להתפרנס ממעשה ידיו, ומסיק יותר דעון הוא בידו אם לא יקבל מאחרים אפילו יודע חכמה ומלאכה שיוכל ליגע בה ולהרויח כדי לפרנס את ביתו בוז יבוזו לו באהבת התורה ולומדיה כי א"א שיבטל מלמודו עיי"ש, ולכן הוא דין ברור ופשוט שנתקבל בכל הדורות אם מדינא אם מתקנה דעת לעשות לה' הפרו

תורתך שמוטר לעסוק בתורה ולהתפרנס מקבלת פרס או ממה שהוא מלמד תורה לאחרים או שהוא רב ומורה הוראה, ואין להמנע מזה אפילו ממדת חסידות.

ואני אומר כי אלו המתחסדים מצד שיטת הרמב"ם הוא בעצת היצה"ר כדי שיפסיק מללמוד ויעסוק במלאכה ובמסחר וכדומה עד שלבסוף הם שוכחים אף המקצת שכבר למדו ואינו מניחם אף לקבוע זמן קצר לת"ת, כי אם הראשונים כמלאכים אמרו שא"א לעסוק בתורה ולהחכים בה כשיעשה מלאכה להתפרנס ממעשה ידיו, כ"ש בדורנו דור יתמא דיתמי וגם אין לנו הנשים צדקניות שירצו לסבול עוני ודחקות כבדורותם, שודאי א"א לשום אדם להתגאות ולומר שהוא יכול לעשות מלאכה ולהחכים בתורה. לכן לא יעלה על מחשבתך עצת היצה"ר שיש בקבלת פרס דלומדים בכוללים ופרס דרבנים ומלמדים וראשי ישיבה איזה חטא וחסרון מדת חסידות, שהוא רק להסית לפרוש מן התורה. ומי יתן והיו נמצאים אנשים מתנדבים לפרנס הרבה ת"ח היו מתרבים בני תורה גדולי ישראל ובעלי הוראה כרצון השי"ת שאין לו בעולמו אלא ד' אמות של הלכה. ידידו מברכו בכוח"ט, משה פיינשטיין

גנת אגוז סימן מט

ד. חיובי עובד ומעביד בבית הספר

והנה בבתי ספר ג"כ יש סעיף שכזה בחוזה של המורים או שמוכן הוא מאליו אף שאיננו בכתב וכאמור ואף במלמדי תינוקות שרשאים ליטול שכירות רגילה מכח שכר שימור שפיר אפשר להכניס סעיף שכזה, אכן במגיד שעור לתלמידים מבוגרים דלא שייך אצלם ענין זה דשכר שימור והמשכורת שמקבלים היא בתורת שכר בטלה היה נ"ל עפ"י פשוטו שלא שייך להכניס סעיף שכזה שהרי מה שנוטלים שכר הוא עבור מה שהתבטלו כל השנה מלעסוק בפרנסה וזה הרי עשו במאה אחוז אפילו חלו הרבה ימים שלא עסקו כל השנה בעניני פרנסה אלא שכל זמן שהמלמדים בריאים הרי מלמדים הם בחנם ואף מחוייבים הם ללמד בכל כחם ולא מדין פועל [שייסד הרמב"ם בסוף הל' שכירות שהפועל מחוייב לעבוד בכל כחו דדין זה רק נוהג בפועל המקבל משכורת עבור פעולתו ולא במגיד שיעור למבוגרים שמלמד בחנם] אלא מכח הדין האחר "דארור עושה מלאכת ד' רמיה (עי' גמ' ב"ב כא:)." ובזמן שהמלמד חולה, ואין ביכולתו להעביר שעורים פשיטא שאין בהתבטלו משום עושה מלאכת ד' רמיה ואין שייך שיכניסו סעיף שכזה בחוזה של מלמדי תלמידים מבוגרים אלא שהנהלת הישיבה אשר הם גזברי הקהילה בזה צריכה לקבוע אם כדאי לקהילה להמשיך לשלם לו למלמד הזה ע"מ שיתבטל ולא יתעסק בעניני פרנסה היות ואין הקהילה מרויחים מזה מאחר שאין ביכולתו של הלה להעביר שיעוריו.

From the Rama, the Shach, and Rav Moshe, the hetter to take parnasa is related to saving the mesorah. We need the Torah to survive. In Rav Schachter's view, the concept is more related to the community's decision to support our Torah educators. Seeing the community decide that rabbis are entitled to sick days, pension plans etc. is the way that the community conveys their appreciation for the mesorah and those who are transmitting it to the next generation.

On Tu B'Shvat we recognize Hashem as the source of the life behind our produce and trees. Through the man, we realize that Hashem is the source of our parnasa. As the community continues to support its Torah educators, they recognize the source of the Torah and its centrality in our community.